

thinget er enigt i, at Mandens Fortjenester egne sig til Anerkjendelse, saa bør denne Anerkjendelse just vises ved en Pension, og ikke ved en Understøttelse. Jeg veed meget vel, at den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) — det udtalte han jo tydelig nok under første Behandling — ikke anerkjender, at Staten skylder denne Mand Noget; han sagde med rene Ord: „Staten skylder ham jo Intet, den har ingen Forpligtelse i saa Henseende“; men dette maa jeg paa det Bestemteste modsigte, Staten skylder denne Mand Meget, maaskee ligesaameget, som den skylder de fleste Embedsmænd. Den Mand, der under aldeles vilkaarlige og precaire Forhold har havt Mod og Kærlighed til at gjøre, hvad han har gjort, paa samme Tid som han saa en uvis Fremtid imøde, hvilket vi nu skulde bøde lidt paa, den Mand, der har bragt 2 à 300 forsmættede, ja tildeels fortabte Børn paa en bedre Vej, saa at idetmindste Størstedelen af dem maa antages at være bleven dygtige Statsborgere, den Mand skylder Staten i Sandhed Meget. At beregne dette i Penge vilde vistnok være vanskeligt, men jeg skal dog sige, at Noget deraf laader sig materielt beregne. Skulde den ærede Rigsdagsmand turde nægte, at endel af de ulykkelige, fortabte Mennekker, som han har ført paa en bedre Vej, uden hans Medvirkning vilde have været hjemfaldne til Forbrydelsen, og troer han da ikke, at Staten har sparet betydelige Summer ved hans Virken? Den ærede Rigsdagsmand og ligeledes idag den ærede Rigsdagsmand for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) have fremdeles stillet os Følgerne af Loven skarpt for Die. Ja, ganske vist har denne Lov Følger, og ganske vist indrømmer jeg, at vi maae være meget varsomme, meget nøieregnende med at gaae ind paa extraordinære Pensionsbevillinger; men det staaer jo i Rigsdagens Magt baade at bevilge dem og at nægte dem, hvilket Sidste ogsaa har fundet Sted; det er vor Pligt at handle efter vort bedste Skjøn, og det er vor Ret at gjøre begge Dele. Efter min Overbeviisning er det her vor Pligt at bevilge en Pension, og ikke en Understøttelse, og Talen om Følgerne forekommer mig at kunne siges at være en Tirade, der er kastet hen, men som ikke har nogen Realitet.

I ethvert enkelt Tilfælde forelægges her jo en Lov angaaende den Understøttelse eller Pension, der extraordinært skal gaae ud af Statskassen; det tilkommer da ene og alene Rigsdagen at bevilge eller at nægte, og naar der er Tale om en Mand, hvis Fortjenester eenstemmig anerkjendes af dem, der have udtalt sig, selv af den ærede Rigsdagsmand, saa troer jeg, at man ikke bør vige tilbage for Følgerne af at udøve, hvad der kun er streng Ret og Pligt for Rigsdagens Medlemmer. For min Følelse staaer det — men det er naturligtvis Noget; som Enhver maa afveie hos sig selv — som noget Saarende, at en fortjent Mand skal modtage Noget i Form af en Understøttelse; alene dette Udtryk forringer Anerkjendelsen af Mandens Fortjenester. (Winther: Nei!) Ja, jeg indrømmer, som sagt, at dette maa Enhver afgjøre med sig selv, men jeg for mit Vedkommende maa finde, at der er noget Saarende i det Udtryk, at man giver Manden en Understøttelse, istedetfor en vederlystet Pension for de store Tjenester, han har ydet, som efter min Overbeviisning ligeoverfor Rigsdagens Skjøn maae give ligesaa stor Berettigelse som Bestalling. Var der andre Mænd, der vare i samme Tilfælde, der ligeoverfor Folkethinget maatte ansees for ligesaa kvalificerede, saa mener jeg, at der, selv om de ikke havde tjent 25 Aar, burde tilstaaes dem en Pension, skjøndt maaskee ikke en saa høi. Jeg mener saaledes, at der i nærværende Tilfælde foreligger saa betydelige og særlige Grunde for at gaae ind paa Lovudkastet, som det foreligger, at jeg paa ingen Maade kan stemme for de fremkomne Endringsforslag. Med Hensyn til alle de Betænkkeligheder, som den ærede Rigsdagsmand for Holbek Amts 2den Valgkreds (Tscherning) opstillede angaaende Lovens Gjennemførelse i sin Tid, da troer jeg heller ikke, at deri ligger nogen Vanskelighed; det forekommer mig, at Sagen er ganske simpel. Manden bliver ligesom andre Embedsmænd berettiget til at erholde Pension; hvor stor den skal være, hvorledes og under hvilke Omstændigheder den skal gives, kan jo i sin Tid afgjøres ad administrativt Vej, og anseer Ministeren sig ikke berettiget til eller er han ængstelig ved at afgjøre Sagen, saa foreligger han en ny Lov om Størrelsen af Pensionen.